

Cannes 2014

KIŞ UYKUSU İLE ALTIN PALMİYE'YE KAVUŞAN NURİ BİLGE CEYLAN, ÖDÜLÜNÜ "TÜRKİYE'DE GEÇEN YIL HAYATINI KAYBEDEN GENÇLERE" ADADI. 2013'ÜN GÜÇLÜ PROGRAMINI BİLE GÖLGEDE BIRAKAN 66. CANNES FİLM FESTİVALİ'NDE CEYLAN'IN YANI SIRA MIKE LEIGH VE BENNETT MILLER GİBİ YÖNETMENLER DE İZ BIRAKAN FİMLERLE KARŞIMIZDAYDI. EREN ODABAŞI

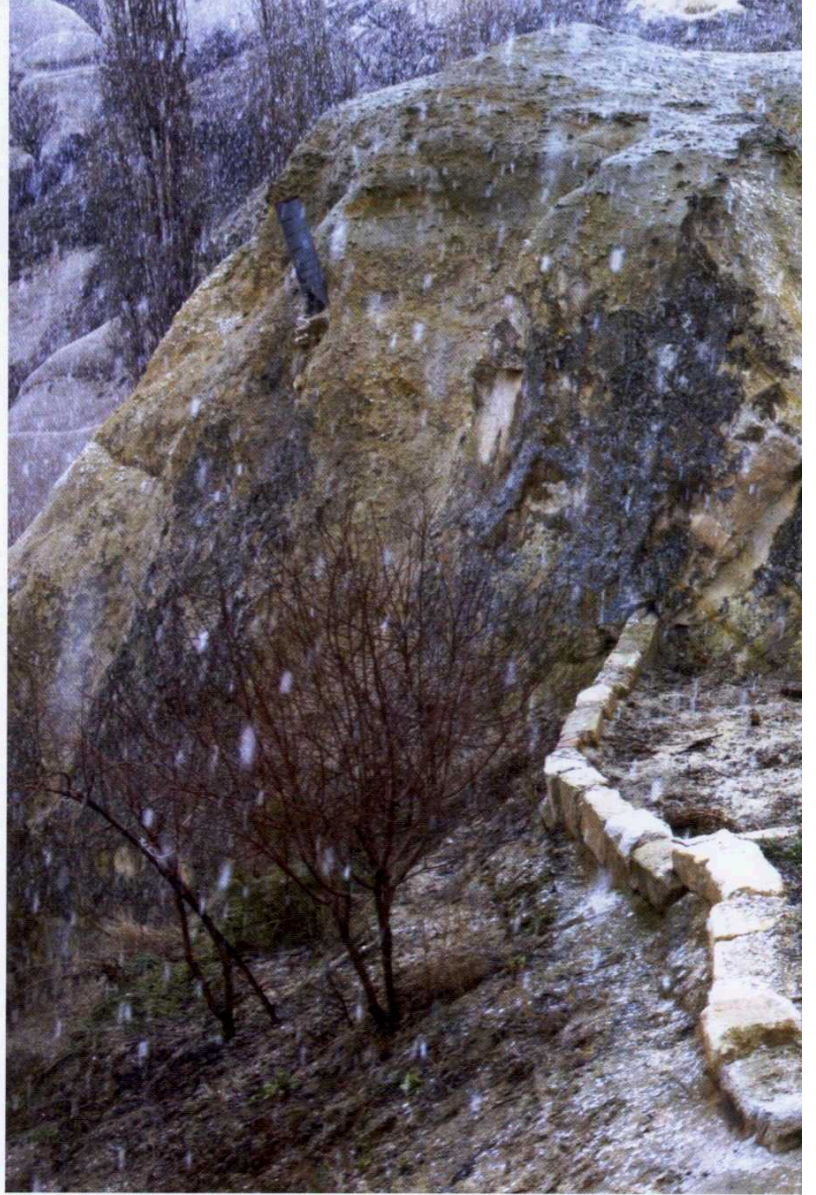
Büyük film festivallerinde yaşayacağımız deneyim, festivalin hangi bölümüne odaklanacağımıza bağlı olarak ciddi şekilde değişiyor. Cannes söz konusu olduğunda; Belirli Bir Bakış bölümündeki daha cesur ve yenilikçi filmleri takip etmek, Yönetmenlerin On Beş Günü veya Eleştirilenlerin Haftası bölümlerinde yeni yetenekler keşfetmek ya da çoğunluğun yaptığı gibi bir iki popüler film izledikten

sonra sahilde ve partilerde zaman geçirmek mümkün. Basın mensuplarıysa yarışma filmlerinin sabah 08:30'da yapılan basın gösterimlerine katılıp neredeyse her film için uzun kuyruklarda beklediklerinden Cannes'ın tatlı hayatından bir nebze uzak kalıyorlar. Ben de yarışma filmlerinin tamamını görmek için çaba sarf edenlerdendim, bu nedenle festival hakkındaki genel izlenimim yarışma filmlerinin düzeyine bağlı olacaktı. Rahatlıkla söyleyebilirim ki Cannes 2014; filmlere ulaşmak için harcadığımız çabayı fazlasıyla ödüllendiren, geçen yılın hayli güçlü programını dahi gölgede bırakan bir seçki sundu.

Nuri Bilge Ceylan'ın yeni filmi *Kış Uykusu* yarışmanın ikinci günü izleyiciyle buluşup hemen favoriler arasındaki yerini aldı. Daha sonra gösterilen hiçbir film ise, ne kadar güçlü olursa olsun, *Kış Uykusu*'nun iddialı konumunu sarsamadı. Aşlında Ceylan'ın daha önce iki kez Jüri Büyük Ödülü, bir kez de En İyi Yönetmen ödülünü almış olması, filmi Altın Palmiye favorileri arasında başa yerleştirmiş ve karşılanması zor beklentiler yaratmıştı. Ama, nihayetinde Altın Palmiye'ye kavuşan *Kış Uykusu*'nun bu beklentileri rahatlıkla karşıladığını ve genel olarak büyük beğeni topladığını söyleyebiliriz.

KIŞ UYKUSU

Eğer *Kış Uykusu* daha önceki Ceylan filmlerine kıyasla daha çelişkili tepkiler alacaksa, filmi çok beğenenler kadar hayal kırıklığına uğrayanlar da olacaksa, bunun nedenlerini filmin herhangi bir zaafından ziyade, çok cesur ve zorlayıcı bulunan yapısında aramak gerekli. 196 dakikalık süresiyle dikkat çeken *Kış Uykusu*, neredeyse baştan sona uzun, kesintisiz diyalog sahneleri, monologlar ve tiratlarla ilerliyor. Filmin sözel yoğunluğu, benzer şekilde fazla diyalog içeren *Bir Zamanlar Anadolu'da*'ya kıyasla da çok farklı. *Kış Uykusu*'nun metni gündelik sohbetlerden uzak duruyor ve edebî bir yoğunluk taşıyor. Ceylan'ın bütün kariyeri boyunca edebiyattan, özellikle de Çehov ve Dostoyevski gibi Rus ustalardan beslenmiş bir yönetmen olduğu düşünülürse bu çok da şaşırtıcı değil. *Kış Uykusu*'nun öyküsü, pek çok edebiyat klasiğinde olduğu gibi, ilk bakışta basit görünüyor ve film ilerledikçe katman katman açılarak zenginleşiyor. Üç ana karakterin filmin merkezinde yer aldığını söyleyebiliriz: Emekli bir aktör olan ve Kapadokya'daki otelinde Türk tiyatrosunun tarihi hakkında bir kitap yazmak için araştırma yapan Aydın, onun kendisinden çok daha genç olan ve çevredeki okullara yardım etmek üzere bir kampanyada çalışan eşi Nihal ve halen zorlu bir boşanma sürecinin etkisinde olan kız kardeşi Necla. Filmin başında bir çocuğun attığı taş Aydın'ın arabasının camını kırıyor ve taşı atan

çocuğun, Aydın'a olan kira borçları yüzünden evlerine haciz gelen ailenin oğlu olduğu anlaşılıyor. Ceylan pek çok farklı yöne gidebilecek bu ilginç öykü iskeletini cesur bir hamleyle kenara bırakarak Aydın, Necla ve Nihal arasındaki hesaplaşmalara odaklanmayı tercih ediyor.

Aydın karşısındakileri sessizce ezen, sürekli kendini kandıran, kibirli bir adam. Fakat bilgi birikiminin genişliğini inkâr etmek ya da çevresindekilere yönelttiği bazı eleştirilere katılmamak elde değil. Necla, Aydın'ın kendini yücelten, samimiyetsiz tavrından hoşnut değil. Ama kendisi de bu duruma bir alternatif üretmekten aciz, bir türlü aşamadığı bir rehavete kapılmış ve bu rehavetin anlamlı, faydalı olduğuna kendini inandırmış durumda. Aydın'ın sevgisizliğinden ve sürekli sezdirdiği üstünlüğünden Nihal de rahatsız. Ama Nihal'in bölgedeki okullara yardım etme çabasında da bencilce bir vicdan rahatlatma arayışı olduğunu görmemek mümkün değil. Birbirlerini boğan ama birbirlerine muhtaç da olan bu insanların yegâne ortak noktasıysa, en yakın olduklarını sandıkları

Ceylan Kapadokya'nın rüyavari dokusunu ustalıkla filmine yansıtırken, görselliğin metnin önüne geçmemesine de özen gösteriyor.

kişilerden, çevrelerindeki her şeyden soyutlanmış olmaları, baş edilemez bir yabancılık hissiyle boğuşmaları belki de.

Aydın'ın zenginliği ve sürdüğü lüks yaşamla kiracı ailenin boğuştuğu sefalet arasında dev bir uçurum var. Ceylan kuru ve açıkça politik bir söylem oluşturmak yerine ince detaylarda bu uçurumun izlerini aramayı seçiyor. Küçük çocuğun imam olan amcasının çamurlu ayakkabısında, imamın onlarca eski sözcüğü bir araya getirip bir türlü herhangi bir şey söyleyememesinde, borçlarını kapamak için çırpınırken eline en ufak para geçtiğinde Aydın'ın kapısını çalışında iki tarafın birbirine ne kadar uzak olduğunun ipuçları yatıyor. Bütün bu psikolojik ve sosyal çatışmaları dile getiren diyaloglar hem müthiş bir edebî zenginlik taşıyor hem de her sahnenin ustalıkla hazırlanması ve sabırla adım adım geliştirilmesi sebebiyle doğallığını yitirmiyor. Gündelik sohbetle karşı karşıya olmadığımız açık ama filmin diyalogları akıcılığını ve inandırıcılığını baştan sona koruyor. *Kış Uykusu* görsel açıdan Ceylan'ın diğer filmleri kadar dikkat çekici sayılmayabilir

yönetmenin sinemasını sevmeyenlere seslendiğini söyleyemeyiz. Fakat bence *Still the Water* Kawase sinemasını takip edenleri mest edebilecek güçte bir deneyim.

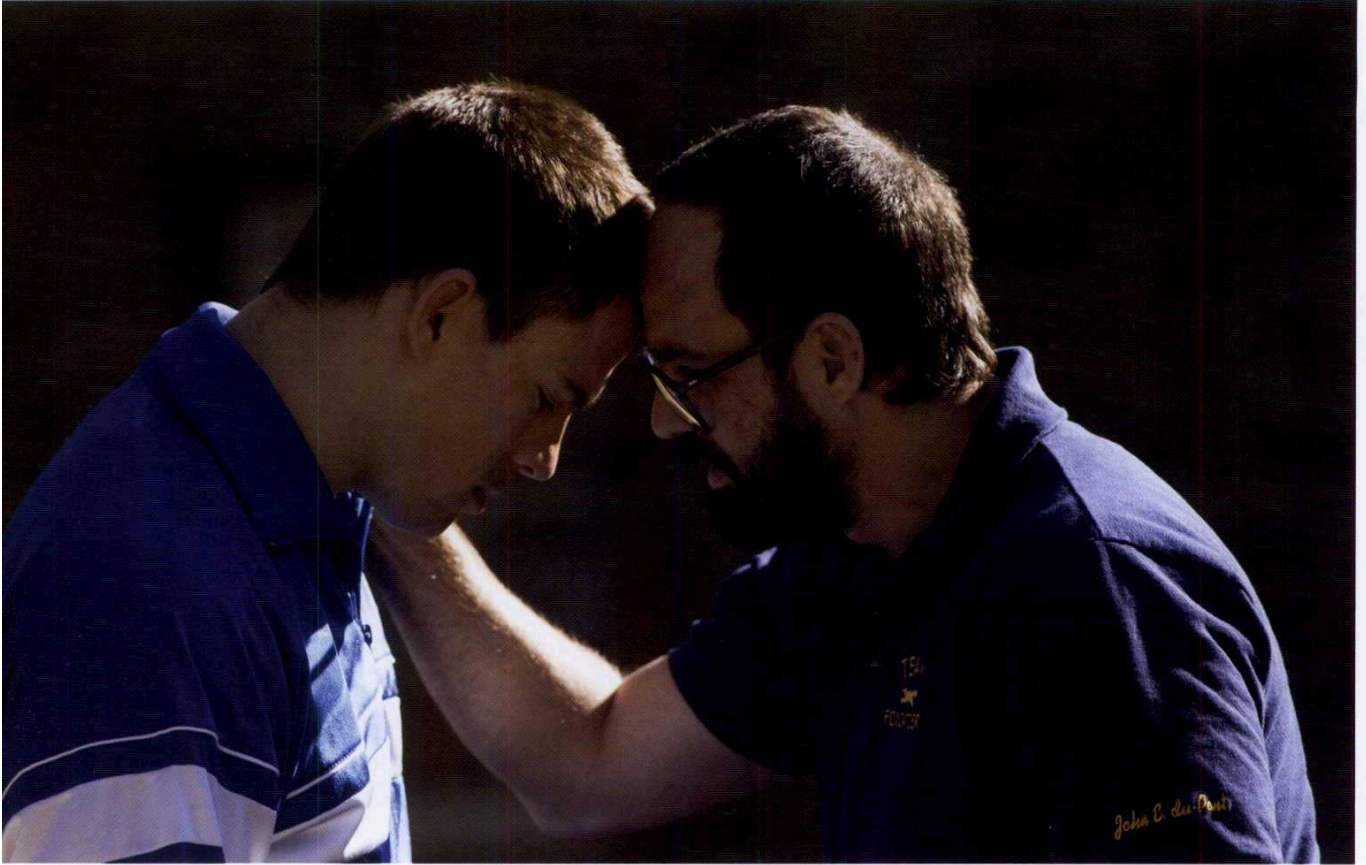
Olivier Assayas'ın en son gün gösterilen *Clouds of Sils Maria*'sı da yarışmanın en ilgi çekici filmlerinden biri. Belirgin bir Bergman etkisi taşıyan film, yıllar önce ünlenmesine vesile olan oyunun yeni bir versiyonunda, bu kez yaşça büyük diğer ana karakteri canlandıracak olan bir aktris üzerine kurulu. Juliette Binoche'un canlandırdığı aktris, asistanıyla birlikte metin üzerinde çalışırken, tiyatro ve gerçek yaşam arasındaki sınır giderek belirsizleşiyor. Ama filmin yegâne ilginçliği burada değil, bu hayli edebî ve karmaşık film aynı zamanda yer değiştiren, adeta iç içe geçen karakterleriyle *Persona*'yı anımsatıyor. Hem Binoche'un, hem de şaşırtıcı ölçüde olgun bir performans sergileyen Kristen Stewart'ın oyunları üst düzeyde.

Yaşlandıkça kariyeri düşüşe geçen bir aktrisi mercek altına alan *Maps to the Stars* da öyküsüyle ilk bakışta Assayas'ın filmini çağırıyor. Fakat bu keyifli Hollywood taşlamasının her karesinde yönetmen Cronenberg'in kendine özgü mizah anlayışının, filmlerine hakim olan plastik dokunun ve çeşitli aşırılıkların izlerini bulmak mümkün. Diyaloglarda birbirinden ünlü yıldızların ve film endüstrisinin en bilindik kurumlarının sık sık anıldığı senaryo biraz fazla parçalı ve dolambaçlı sayılabilir ama şahane oyuncu kadrosu izleyici ilgisini sürekli ayakta tutmayı başarıyor. Filmde tek bir ana karakterden söz etmek mümkün değil; çoğu kısa kısa rollerde karşımıza çıkan Mia Wasikowska, John Cusack, Olivia Williams, Robert Pattinson, Carrie Fisher gibi isimler, En İyi Kadın Oyuncu ödülünün sahibi olan Julianne Moore'la birlikte

Kırsal yaşamdan nefes kesici görseller yakalayan *The Wonders* Avrupa'nın göz ardı edilen sefaletine dair bir eleştiri olarak yorumlanabilir.

son derece cazip bir karakter galerisi oluşturuyorlar. *Maps to the Stars*'in en büyük sorunu Hollywood'daki yozlaşmaya, ikiyüzlülüğe, hatta deliliğe dair söylediklerinin daha önce defalarca dile getirilmiş ve *Oyuncu* ya da *Mulholland Çıkma* gibi çok daha güçlü filmlerden sonra biraz eskimiş olması. Buna rağmen *Maps to the Stars*'in çok keyifli bir seyir deneyimi sunduğunu ve Cronenberg hayranlarını ziyadesiyle memnun edeceğini söyleyebiliriz.

Maps to the Stars'da harika bir performans sergileyen Moore'un Oscar ödülleri için de adı anılmaya başladı. Fakat Oscar sezonunda iddialı olacak esas Cannes filmi, Bennett Miller'a En İyi Yönetmen ödülünü kazandıran *Foxcatcher*. İkisi de dünya şampiyonu olmuş iki güreşçi kardeş, Mark ve Dave Schultz ve onlara hem sponsorluk hem de bir nevi mentorluk yapan milyarder John du Pont arasındaki karmaşık ilişkileri hikâyeleştiren film; kontrollü bir üslup,

Foxcatcher hem Amerikan militarizminin ulaşabileceği uç noktaları gösteriyor hem de sürekli yarış halindeki iki kardeş arasındaki ilişkiyi inceliyor.

sakin bir yüzeyin altına gizlenen çalkantılı bir psikolojik süreç ve her türlü fazlalıktan arınmış zarif görsel dokuyla Christian Petzold ve Michael Haneke gibi yönetmenlerin filmlerini akla getiriyor. *Foxcatcher* hem Amerikan militarizminin ulaşabileceği uç noktaları gösteriyor, hem de sürekli yarış halinde olan ama aralarında çok güçlü bir bağ da bulunan iki kardeş arasındaki ilişkiyi inceliyor. Sansasyonel bir gerçek yaşam öyküsünü duygusallığa kapılmadan anlatmak; neredeyse akademik bir ciddiyetle araştırılmış gerçek detaylardan böylesine sinemasal bir film yaratmak büyük bir başarı. Filmin beklentileri aştığını, Steve Carrell ve Channing Tatum'un oyunculuk dallarındaki adaylıkları da dahil olmak üzere pek çok kategoride Oscar yarışına dahil olacağını öngörmek zor değil.

Festivalin sonlarına saklanan palmye adaylarından biri de, Andrey Zvyagintsev'in En İyi Senaryo ödülüne uzanan *Leviathan*'ydı. Sibirya'da göz alıcı doğa manzaraları eşliğinde ilerleyen bu soğuk ama akıcı ve etkileyici film, hacimli bir romanın zenginliğine sahip. Bürokrasi eleştirisini, trajik bir aldatma hikâyesini ve inanç-güç ilişkisine dair kavramsal sorgulamaları birleştiren Zvyagintsev; çok kontrollü ve özgüvenli bir yönetmenlik sergiliyor. Fakat maalesef yönetmenin Rusya'nın politik gündemine dair mesajlarını izleyiciye iletme konusundaki ısrarı *Leviathan*'ın etkisini ciddi ölçüde azaltıyor. Belirsizliklere dolu, enigmatik bir yöne doğru ilerleyecekmiş gibi görünen öykü defalarca yinelenen Putin göndermeleriyle basitleşiyor. Toplumsal meselelere çok daha incelikli yaklaşan yarışma filmiyse Abderrahmane Sissako'nun sekiz yıl aradan sonra çektiği yeni filmi *Timbuktu* oldu. Mali'deki şeriatı eleştiren film; pek çok küçük hikâyeciyi bir araya getirerek hem ülkedeki günlük yaşamın şiirsel bir portresini sunuyor, hem de süregiden dini faşizmin yaşamı nasıl etkilediğini inceliyor. Bütün kişisel özgürlüklerin kısıtlandığı, cezaların, hatta ölümün sürekli varlığını sezdirdiği bir ülkede dinin bir sömürü malzemesi haline getirilmesini ve politik bir silah olarak kullanılmasını sorgulayan *Timbuktu*, kuşkusuz toplumsal mesajları olan bir film. Ama filmin esas gücü, Sissako'nun mesaj kaygısı gütmeyen, sinemanın görsel-işitsel olanaklarını yaratıcı biçimde kullanan üslubundan ileri geliyor. Sissako hayalî bir topla oynanan futbol maçından gün batımında silüetler arasında geçen bir cinayet sahnesine pek çok zarif, akılda kalıcı sekansa imza atıyor.

Nuri Bilge Ceylan
Jane Campion'ın
başkanlığı yaptığı
jürinin verdiği ödülü,
Quentin Tarantino
ve Uma Thurman'ın
elinden aldı.

ama bu derece yoğun ve karmaşık bir metnin izleyici tarafından hazmedilebilmesi için olabildiğince net biçimde perdeye taşınması gerekiyor zaten. Ceylan Kapadokya'nın rüyavari dokusunu ustalıkla filmine yansıtıyor, iç mekân sahnelerinde ışık ve renklerle yaratıcı biçimde oynuyor. Ama görselliğin metnin önüne geçmemesine de özen gösteriyor. Son derece zorlu bir işin altından kalkan yönetmenin sinemamıza yeni bir başyapıt kazandırdığını belirtmek ve tüm film ekibini şimdiden kutlamak gerek.

ALTIN PALMİYE YARIŞI

Kış Uykusu'nun Altın Palmiye yolundaki en iddialı rakipleri arasında Mike Leigh'nin ünlü İngiliz ressam J. M. W. Turner'ın hayatının son yirmi beş yılına odaklandığı *Mr. Turner* ve ikinci filmiyle ana yarışmaya davet edilen genç yönetmen Alice Rohrwacher'ın kırsal yaşam portresi *The Wonders* dikkat çekiyordu. Leigh filminde öylesine zengin, detaylı bir karakter galerisi sunuyor ki, bu insanlar sıradan kimseler olsalardı bile *Mr. Turner* çok iyi ve tipik bir Leigh filmi olurdu. Turner'ın büyük bir ressam oluşu, bu keyifli dönem portresini daha da ilginç hale getiriyor. Yönetmenin ressamın yaşamından seçtiği bölümler son derece anlamlı ve işlevsel. Turner'ın hem soğuk hem bağ kurulabilir olan kişiliğine, hem metodik hem içgüdüsel olan çalışma biçimine, aristokraziyle bağlantısına, kadınlarla kurduğu bazen duygusal bazense yalnızca tensel olan ilişkilere dair onlarca detay, çok boyutlu bir karakterin oluşmasına katkı sağlıyor. Üstelik süresi iki buçuk saati bulan bu akıcı filmde ustalıkla tasarlanmamış tek bir plan yok; pek çok görsel Turner'ın resimlerine referanslarla dolu, set tasarımı ve kostüm çalışması hem gerçekçi hem de şiirsel. Belki Leigh'nin kendi kişiliğini en net biçimde perdeye yansıttığı filminin *Mr. Turner* olduğu da savunulabilir. Kalabalık oyunculuk kadrosunun merkezinde yer alan Timothy Spall'un En İyi Erkek Oyuncu ödülünü sonuna kadar hak ettiği *Mr. Turner*, Leigh imzalı diğer dönem filmi *Karmakarışık*'i sevenleri çok memnun edecektir.

Jüri Büyük Ödülü'nü kazanan *The Wonders* çok daha alçakgönüllü bir film. Filmi özgün bir büyüme hikâyesi, gelenek-modernite çatışmasına dair bir alegori, çevreci mesajlar taşıyan bir masal ya da Avrupa'nın göz ardı edilen sefaletine dair bir eleştiri olarak yorumlanabilir. Rohrwacher'ın Sicilya'da arıcılık yapan bir aileye odaklanan olaysız, basit bir hikâyeden böylesine zengin bir film çıkarması son derece etkileyici. Arıcılıkla ilgili detaylardan masalsı, gerçeküstü bir etnografi oluşturan Rohrwacher; kovanların kapaklarını uçuran bir fırtına, AB hijyen standartlarının yarattığı baskı, çiftlikte çalışmak zorunda kalan bir çocuğun gelişimi gibi epizotlarla tuhaf bir ailede ve kaybolan bir kültür içinde büyüme sürecini betimliyor. Yarışmanın dijital olarak değil de peliküle çekilen az sayıdaki filminden biri olması ve Rohrwacher'ın gündelik yaşamın doğal anlarından nefes kesici görseller yakalaması, *The Wonders*'i görsel açıdan da büyüleyici bir deneyime dönüştürüyor.

Yarışmadaki ikinci kadın yönetmen Naomi Kawase'nin *Still the Water*'i hakkında da benzer şeyler söylenebilir; daha ilk sahnelerinden itibaren izleyicinin duygularını teslim alan ve çok çarpıcı bir görsel deneyim vaat eden bir film bu. Kawase Japonya'nın küçük bir adasında yaşayan iki gencin hikâyesini müthiş bir duyarlılık, şefkat ve incelelikle anlatıyor. Gençlerden birinin annesinin ölümcül bir hastalıkla boğuşması, daha önceki filmlerinde de kayıpla yüzleşme süreci, kuşak çatışması gibi temaları ele alan Kawase için ideal bir çıkış noktası oluşturuyor. Yoğun bir sembolizmle sükunet ve karmaşanın sürekli bir arada bulunuşunu betimleyen yönetmen aslında trajik olan gelişmelerin, büyük kayıpların sakince kabul edildiği bir dünya kuruyor. Kırsal yaşam güzelleme niteliğindeki filmin kaotik metropol hayatını kötülemediğini, Tokyo'da geçen hoş bir bölümde büyük şehrin güzelliklerini de dile getirdiğini belirtmek gerek. Kawase kendine özgü tarzıyla izleyicileri ikiye bölen bir yönetmen ve ağır tempolu, sembolik, soyut bir film olan *Still the Water*'ın

Festivalden bu yıl ödüksüz dönen Dardenne Kardeşlerin yeni filmi *Two Days, One Night* ise işini kaybetmemek için çalışma arkadaşlarını tek tek ziyaret edip ikramiyelerinden vazgeçirmeye çalışan bir kadının öyküsünü, yönetmenlerin her zamanki gösterişsiz ama etkileyici üslubuyla anlatıyor. Hikâyenin yapısı biraz tekrarlı olsa da, kardeşler öfkeden pişmanlığa, umursamazlıktan suçluluğa uzanan pek çok duygu ve tepkiyi bir araya getirmeyi ve adaletsizlik, gurur, fedakârlık gibi ağır kavramları sorgulamayı başarıyorlar. Tipik bir Dardenne çalışması olarak tanımlanabilecek film en beğenilen yönü, her zamanki ışıltılı halinden tamamen uzaklaşan ve neredeyse her sahnesinde görüldüğü filmi sürükleyen Marion Cotillard'ın performansı oldu.

PALMIYE'DEN UZAKTA

Genel seviye ne kadar yüksek olursa olsun, festivallerde her zaman kimi hayal kırıklıkları da oluyor. Jüri Ödülü'nü Godard'ın *Goodbye to Language*'yle paylaşan Xavier Dolan'ın *Mommy*'si beni ciddi biçimde rahatsız eden bir film oldu. iPhone ekranı formatında, 5:4 oranında çekilmiş bu yorucu film, kendi filmlerindeki her sahneyi fazlasıyla seven bir yönetmenin imzasını taşıyor. Basit, fazlasıyla duygusal bir öyküyü 135 dakikaya yayan Dolan, bazı popüler şarkıların tamamını dinlediğimiz bir videoklip silsilesi oluşturuyor, sürekli ağır çekime başvuruyor ama tüm oyunbazlığına rağmen anlamlı bir bütün kuramıyor. Yönetmen hiçbir amaç gütmeyen ya da belli bir planı takip etmeden aklına gelen bütün numaraları deneyen hevesli bir çocuk gibi adeta. İlk kez bir Dolan filmi merkezine orta yaşlı bir karakteri yerleştiriyor ve söz konusu disiplinsiz üslup, özellikle Dolan'ın yetişkin psikolojisini anlama ve anlatma konusundaki yetersizliği düşünüldüğünde, her zamankinden daha anlamsız ve rahatsız edici hale geliyor. Festivalin genel olarak beğenilmeyen filmleri arasında Tommy Lee Jones'un ikna edici olmayan tuhaf bir öyküyü son derece demode şekilde perdeye taşıdığı monoton western *The Homesman*, Bertrand Bonello'nun görsel açıdan

Andrey Zvyagintsev'in *Leviathan*'ın En İyi Senaryo ödülüne layık görüldü.

tatmin edici ama fazlasıyla dağınık olan biyografi denemesi *Saint Laurent* ve *Artist*'in yönetmeni Michel Hazanavicius'un gülünç ölçüde melodramatik ve şematik bir öykü aracılığıyla İkinci Çeçen Savaşı'nı anlatmaya çalıştığı *The Search* sayılabilir.

Cannes gibi festivaller yıl boyu pek çok ülke dolaşacak, çokça tartışılacak önemli filmleri bir araya getirerek sinema dünyasının nabzını tutuyorlar. Bu seneki seçkinin kalitesine bakılırsa, 2014'ün sinema adına hayli parlak bir yıl olacağını öngörebiliriz. Bu güçlü seçkiyi oluşturan filmlerin büyük kısmı, festival karmaşasından uzakta izlenmeyi ve detaylıca değerlendirilmeyi hak eden, zengin çalışmalar. Dolayısıyla Türkiye'deki sinema salonlarında da bahsettiğim filmlerin tamamını görebilmeyi, festival havasının bütün sene boyunca sürmesini diliyorum. ■

ADI GEÇEN FİLMLER

Kış Uykusu (2014)
YÖN: NURİ BİLGE CEYLAN

Bir Zamanlar Anadolu'da (2011)
YÖN: NURİ BİLGE CEYLAN

Mr. Turner (2014)
YÖN: MIKE LEIGH

Le Meraviglie (The Wonders, 2014)
YÖN: ALICE ROHRWACHER

Karmakarışık (Topsy-Turvy, 1999)
YÖN: MIKE LEIGH

Futatsume no mado (Still the Water, 2014)
YÖN: NAOMI KAWASE

Sils Maria (Clouds of Sils Maria, 2014)
YÖN: OLIVIER ASSAYAS

Maps to the Stars (2014)
YÖN: DAVID CRONENBERG

Oyuncu (The Player, 1992)
YÖN: ROBERT ALTMAN

Mulholland Çıkmazı (Mulholland Dr., 2001)
YÖN: DAVID LYNCH

Persona (1966)
YÖN: INGMAR BERGMAN

Foxcatcher (2014)
YÖN: BENNETT MILLER

Leviathan (Leviathan, 2014)
YÖN: ANDREY ZVYAGINTSEV

Timbuktu (2014)
YÖN: ABDERRAHMANE SISSAKO

Goodbye to Language (Adieu au Langage, 2014)
YÖN: JEAN-LUC GODARD

Mommy (2014)
YÖN: XAVIER DOLAN

The Homesman (2014)
YÖN: TOMMY LEE JONES

Saint Laurent (2014)
YÖN: BERTRAND BONELLO

Artist (The Artist, 2011)
YÖN: MICHEL HAZANAVICIUS

The Search (2014)
YÖN: MICHEL HAZANAVICIUS

Deux Jours, Une Nuit (Two Days, One Night, 2014)
YÖN: JEAN-PIERRE DARDENNE, LUC DARDENNE